

Dlouhá válka na Ukrajině by měla být válkou Evropy

NI nationalinterest.org/feature/long-war-ukraine-should-be-europe-s-war-206518

3. června 2023

Na jedné věci se zdánlivě může shodnout každý pozorovatel války na Ukrajině: tato válka v dohledné době nekončí.

Ruská naděje – a velká část očekávání světa – na rychlé vítězství byla zmařena ohromujícím odrazem mimo Kyjev minulou zimu. Navzdory kombinovaným ztrátám asi 300 000 vojáků obě země stále usilují o vítězství. Zdá se, že to ani jedné straně nehrozí. Ruské vychvalované zimní útoky byly krvavým selháním, zatímco nedávný únik zpravodajských informací ministerstva obrany zahrnoval pochybnosti USA o vyhlídkách na blížící se ukrajinskou ofenzívu. Vladimir Putin a Volodymyr Zelenskij, politicky obklíčení svými vlastními ultranacionalisty, nejsou v tuto chvíli schopni udělat velké ústupky pro mír, a dokonce by měli chtít.

Ukrajinská odolnost po dlouhou válku však téměř výhradně závisí na vnější pomoci. Většina vojenské pomoci — 47 miliard dolarů z celkových 69 miliard dolarů k dnešnímu dni — pochází ze Spojených států. Tato situace není pro Ameriku, Evropu ani Ukrajinu žádoucí ani udržitelná.

Po patnácti měsících bojů jsou Američané stále více rozděleni, pokud jde o výběr účtu za tuto válku. Průzkum agentury Reuters /Ipsos zaznamenal celoroční pokles americké veřejné podpory poskytování vojenské pomoci Ukrajině ze 73 procent na 58 procent. S tvrdošíjnou přetrvávající inflací, rostoucí výzvou Číny a probíhajícím zúčtováním federálního dluhu je ostražitost Američanů ohledně velkého a dlouhodobého závazku pomoci Ukrajině oprávněná.

Prezident Joe Biden poskytl Ukrajině kalibrovanou, ale konzistentní podporu. Jeho potenciální protivníci v roce 2024 pravděpodobně nebudou tak vytrvalí. Oba přední republikánští kandidáti, Donald Trump a guvernér Floridy Ron DeSantis, považují válku za „územní spor“ a usilují o rychlé vyřešení .

Pro Spojené státy není Ukrajina zásadním národním zájmem. Dokonce i liberální internacionalisté jako Robert Kagan z Brookings Institution připustili , že konflikt „nepředstavuje přímou hrozbu pro ‚národní zájmy‘.“ Strategie národní obrany Bidenovy administrativy správně označuje Čínu, nikoli Rusko, za „nejdůležitější“ Spojené státy. strategický konkurent.“ Pro Ameriku je porazit Putinovu invazi správnou věcí, ale není to zásadní věc.

Ukrajina je pro Evropu mnohem důležitější, i když zjevná vojenská neschopnost Ruska znamená, že bezprostřední ohrožení zbytku kontinentu je minimální. Čtyři členové NATO sousedí s Ukrajinou; největší, Polsko, už na svém území vidělo arzenál. Ale evropské národy zůstávají neochotné a neschopné kontrolovat Rusko samy.

Přestože přispívají ke globálnímu HDP téměř stejným procentem jako Spojené státy a mohou se pochlubit dalšími 100 miliony občanů, evropské země se snažily, kolektivně i individuálně, splnit materiální požadavky ukrajinského válečného úsilí. Desetiletí trvajícím zanedbáváním obrany vedlo k mizerným zásobám munice. Německo a Velká Británie, které mají dva z největších rozpočtů na obranu na kontinentu, čelí hroznému nedostatku munice pro své vlastní síly: každá z nich má dost munice na týden intenzivního boje.

Přestože celkové výdaje Evropské unie na obranu v loňském roce přesáhly 200 miliard eur, politici EU rychle zjistili, že financování je sporné bez výrobní kapacity. Evropská obranná průmyslová základna zahrnuje několik desítek velkých firem a 2 500 menších firem – o desítky tisíc méně než Spojené státy. Průmyslová obranná základna kontinentu je mělká, neschopná vyrábět sofistikované vybavení ve velkém měřítku. Evropa, jak se Ukrajinci rychle dozvěděli, provozuje až pětkrát více různých verzí klíčových zbraňových systémů, jako jsou tanky a dělostřelectvo, než Spojené státy. Evropský cíl pro revitalizovanou průmyslovou základnu obrany je rok 2030, ale to je extrémně optimistický cíl.

Americká obranná průmyslová základna má také potíže s uspokojením potřeb Ukrajiny, ale američtí výrobci zbraní jsou v lepšímu stavu než evropští. Model víceletých akvizičních smluv americké armády podnítl nárůst úsilí a vytvořil stálý, rozšiřitelný výrobní proud. Spojené státy vstoupily do roku 2023 a vyrobily 14 000 155mm dělostřeleckých granátů měsíčně – o 236 000 střel méně, než požadovala Ukrajina měsíčně. Změny v politice nákupu umožnily zásadní rozšíření: výroba 155mm granátů se do pěti let šestinásobně zvýší.

Spojené státy mezitím vyčerpaly své zásoby. I když to vyvolává omezený stupeň strategického rizika, většina těchto zbraní a munice byla vyčleněna pro potenciální válku proti SSSR a poté Rusku. Pokud mohou ochromit ruskou armádu v ukrajinských rukou, dělají to, co měli dělat.

Zatímco evropský obranný průmysl začíná pomalou a bolestivou cestu k dostatku, evropské peníze mohou mezeru zaplnit prostřednictvím amerických zbraní a munice. Například ukrajinští tankisté brzy začnou cvičit na americkém hlavním bitevním tanku M1 Abrams. Spojené státy mají ve skladech přes 3 000 M1 , což je mnohem více, než kdy bude myslitelné potřebovat, zvláště když se Rusko uchýlí k vytažení T-54 a T-55 ze skladu, aby vybavilo své otlučené brigády. Když Ukrajina nevyhnutelně potřebuje další tanky po úbytku nadcházející ofenzívy, evropští členové NATO by si mohli koupit kus amerických zakonzervovaných M1 a zaplatit za jejich dodávku na Ukrajinu.

Pro choulostivější členy aliance je dobrou volbou zaplatit většinu nevojenské pomoci , kteřá v současnosti činí 89 miliard dolarů.

Existuje dobrý precedens pro takové uspořádání: během první války v Zálivu byly Spojené státy schopny získat více než 50 miliard dolarů od třiceti devíti členů koalice, ačkoli pouze šestnáct zemí mělo síly v bojové zóně. Japonsko, které má ústavně zakázáno posílat vojáky, zaplatilo 13 miliard dolarů z nákladů války.

Z dlouhodobého hlediska potřebuje Evropa robustnější obrannou průmyslovou základnu a mnohem větší zásoby munice. Ale pro bezprostřední budoucnost může nákup Američanů vybavit ukrajinské jednotky, přivlastnit si ruské ozbrojené síly a zajistit, aby Evropa měla prostor k přezbrojení – což Rusko jistě udělá.

Výcvikové a logistické spojovací body nevyhnutelně zpomalují poskytování vojenské pomoci Ukrajině. Větší evropský závazek však zajistí, že západní vojenská pomoc Ukrajině bude politicky, finančně a logisticky udržitelná. Nedávný německý balíček zbraní ve výši 3 miliard dolarů byl dobrou zprávou, ale je potřeba mnohem více. Evropa se musí znovu vyzbrojit a znovu se prosadit na svém vlastním kontinentu. Vyzvednutí většiny účtu za obranu Ukrajiny proti Rusku je nezbytným a opožděným prvním krokem.

Gil Barndollar je vedoucím pracovníkem společnosti Defence Priorities a vedoucím výzkumným pracovníkem Střediska pro studium států Katolické univerzity v Americe.

Luke Cocchi je výzkumný asistent v Centru pro studium států a bývalý výzkumný pracovník Agentury pro obranu a bezpečnost.

Obrázek: Shutterstock.